

№ 1
Vydavatel: Václav
Mladec 40
Praha

Věčná

STRÁŽ

Týdeník Svazu Čechů z Volyně



Ročník IV. - Číslo 44

V Zlatci dne 18. listopadu 1949

Cena 3 Kčs

Náš přínos ke dnům čs. sovětského přátelství

Jako projev vděčnosti, obdivu a lásky k velikému, bratrskému Sovětskému svazu, k jeho lidu a jeho vůdci a učitelé generalissimu Stalinovi probíhají v naší republice Dny československo-sovětského přátelství.

Účelem těchto dnů je probudit v nejširších vrstvách našeho lidu trvalý, opravdový, hluboký a upřímný zájem o život a práci našeho velikého spojence a prohloubit znalosti o cestě, po níž kráčí národy SSSR nezadržitelně a úspěšně k vytčenému cíli, kterým je nový, dokonalejší společenský řád, v němž nebude ani stopy po utlačování, vykořisťování člověka člověkem a každý pracující v něm bude svobodným a rovnoprávným členem lidské společnosti.

Jako jeden z prostředků k dosažení účelu Dnů československo-sovětského přátelství jsou lidové kurzy ruštiny, na nichž se seznámí statisíce čs. občanů se základy ruského jazyka, aby pak mohli bezprostředně, přímo z pramene čerpat další potřebné vědomosti a poznatky a přiblížit si tento nový svět co nejvíce. Ruština se stala dnes bezesporu světovým jazykem, je to dorozumivací řeč pokrokových národů, je to řeč budoucnosti. Proto ten živelný zájem a velká účast v lidových kurzech.

A zde je opět naše další veliká a krásná příležitost. Známe ruskou řeč takřka všichni, zvláště ti starší. Když ne teoreticky, tož především prakticky, což je neméně důležité. Dovedeme číst i psát a především — dorozumíme se rusky. A nejen řeč, my známe i sovětského člověka, nového, socialistického, tvůrčího, s jeho krásnými charakterovými vlastnostmi, upřímného, pohoštiného, vždy ochotného pomoci, hotového i srdce s vámi rozdělit. Známe z bezprostředního styku i hrdinného Rudoarmějce, nadšeného a nekompromisního bojovníka za práva a spravedlnost národů, za nový, lepší život pracujících na celém světě. Známe i sovětské ženy, matky, obětavé budovatelky nového života a nesmiřitelné bojovnice za mír a štěstí národů. Známe

Как совершилась Великая Октябрьская социалистическая революция

Во имя спасения России от гибели звал Ленин и Сталин массы к восстанию.

Настали самые ответственные и напряженные дни подготовки восстания. Хоть предательство Каменева, Зиновьева и Троцкого нанесло серьезный удар по подготовке вооруженного восстания, подготовка усердно продолжалась.

Петроградская буржуазия начала бешено готовиться к отпору. Были введены дополнительные патрули, усилены караулы. Перед Зимним дворцом появились пулеметы. С фронта спешно были вызваны войска.

Но остановить подготовку народного восстания враг не мог. Большевики напряженно готовили массы к восстанию. На фабриках и заводах усиливались боевые красногвардейские отряды. Укреплялась связь с воинскими частями.

Рано утром 24. октября 1917 г. Керенский начал своё наступление против большевиков. Он приказал немедленно прекратить выпуск газеты „Рабочий путь” — центрального органа партии, и большевистской военной газеты „Солдат”. Отряд юнкеров с броневиками напал на типографию.

По приказу тов. Сталина, красногвардейцы оттеснили юнкеров и установили свою охрану. К 11 часам утра газета „Рабочий путь” вышла. В ней были статьи В. И. Ленина и И. В. Сталина, звавшие массы к свержению буржуазного временного правительства.

Вечером 24. октября Владимир Ильич Ленин послал горячее, полное тревоги письмо членам Центрального Комитета партии большевиков.

„Я пишу эти строки вечером 24-го...” — так начиналось это историческое письмо — „положение донельзя критическое. Яснее яс-

но, что теперь, уже поистине, промедление в восстании смерти подобно”. Далее Ленин требовал: „... ни в коем случае не оставлять власти в руках Керенского и компании до 25-го, никоим образом; решать дело сегодня непременно вечером или ночью”.

Товарищ Сталин весь день 24. октября оставался в здании Смольного института — штаба большевиков. Вечером 24. октября Владимир Ильич с Выборской стороны направился в Смольный.

Пробравшись благополучно через патрули юнкеров, Ленин появился в штабе революции в Смольном.

Искусное руководство большевиков, отвага, революционный напор и дисциплина народных масс сделали своё дело: к утру 25. октября весь Петроград оказался в руках восставшего народа.

Этот исторический день Военно-революционный комитет выпустил обращение „К гражданам России”.

Керенский недождавшись войск, вызванных с фронта (они перешли в пути на сторону восставших) в отчаянии бежал из Петрограда.

Началась осада Зимнего дворца.

Там под охраной юнкеров и офицеров находились министры Временного правительства, покинутые Керенским. Дворец был защищён баррикадами.

Ленин отдал распоряжение окружить Зимний дворец, и взять последнее убежище буржуазного правительства. К ночи с Петропавловской крепости, расположенной на противоположной от дворца стороны Невы, начался орудийный обстрел Зимнего дворца. На Неве стоял крейсер „Аврора” и жерла его пушек были направлены на Зимний.

Защитники дворца отстреливались. Но вскоре революционные войска и красногвардейцы ворвались во дворец. Последний оплот бур-

ten dobrý, ale nepodajný lid, který nezlomila ani přemíra obětí a utrpení poslední války. A máme k němu ten nejbližší, nejlepší vztah. Pojí nás s ním mnohdy i pouta přátelství osobního a rodinného. Proto je naší povinností nejen dnes, ve dnech československo-sovětského přátelství, ale trvale přispívat k upevňování a prohlubování přátelství mezi našimi národy. Je naší povinností šířit známost ruštiny, jazyka pokroku, míru a šťastné budoucnosti. Tisíce rudoarmějců, kteří padli ve společném boji za naši svobodu a nezávislost, nás zavazují, abychom alespoň takto svou vděčností spláceli náš veliký dluh jejich vlasti.

I praktické důvody mluví v tomto smyslu. Den ze dne se utužují nejen politické, ale i hospodářské a kulturní svazky mezi naší republikou a Sovětským svazem. V každém oboru se učíme od SSSR - země socialismu, přejímáme od něho bohaté zkušenosti a výsledky jeho práce ověřujeme v našich podmínkách.

Tato spolupráce a výměna zkušeností se bude tou měrou zvyšovat především v náš prospěch, jakou budeme poznávat život v zemi, kde náš zítřek je dávnou minulostí.

Svaz Čechů z Volyně učinil v tomto směru slibný začátek. Byly již uspořádány dvě olympiady lidového umění a tvorby podle vzoru, jak byly organizovány i na Vořyni v SSSR. V příštím roce bude uspořádána třetí, pravděpodobně závěrečná, vzhledem k celostátní soutěži tvořivosti mládeže, jejímž jediným nedostatkem podle našeho názoru — v kulturní části — je vyloučení osob starších 28 let.

Již před rokem začal náš zájmový časopis otiskovat články v ruštině u vědomí důležitosti a významu, jaký pro nás má jazyk Lenina a Stalina.

V této činnosti budeme i nadále zvýšenou měrou pokračovat. Máme k tomu ty nejlepší předpoklady. Budeme tak trvale realizovat program Dnů čs.-sovětského přátelství a sledovat jeho cíle.

Tim však nejsou zdaleka využity všechny naše možnosti. Kolik schopných a nadaných lidí máme ve svém stádu, kteří by mohli přispět věci prohloubení čs. sovětského přátelství v nejrůznějších směrech! Jak málo však dosud učinili tito jednotlivci z našich řad. Činnost projeví mnohdy spíše ti, kdo svou omezeností dobré věci uskodili. A je přece nejen v zájmu naší organizace jako celku, ale především v zájmu každého jednotlivce — Volyňského Čecha — aby byl pevným článkem řetězu přátelství, pojícího naše národy s velikým Sovětským svazem na věčné časy.

жуазной и помещицкой власти в Петрограде пал.

Министры буржуазного Временного правительства были арестованы и посажены в Петропавловскую крепость. Народ руководимый партией большевиков, одержал величайшую победу. Победили Советы, ставшие государственной формой диктатуры рабочего класса.

Днем 25 октября в Смольном на заседании Петроградского Горсовета выступил вождь победившего народа — Ленин. С затя-

мым дыханием, с любовью и гордостью слушали рабочие и солдатские депутаты историческую речь Владимира Ильича.

Ленин говорил о том, что рабочая и крестьянская революция, к которой звали трудящихся большевики, совершилась:

„Прежде всего, значение этого переворота, — заявил он — состоит в том, что у нас будет Советское правительство, наш собственный орган власти“.

капитан Е. Циц

Věcná náplň čs.-sovětského přátelství

Dny čs.-sovětského přátelství, které probíhají na celém území naší republiky, jsou velkou a spontánní manifestací lásky a oddanosti našeho pracujícího lidu k Sovětskému svazu. Připomínáme si v nich zároveň celou dlouhou historii, v níž se ze zastaralého carského Ruska stal první a kvetoucí socialistický stát, stojící dnes na prahu komunismu, stát, v němž byly po prvé uvolněny tvořivé síly mas a k němuž se upírala a upírá naděje utlačovaných ve všech končinách světa.

Uvolněním tvořivých mas v Sovětském svazu, jaký to velký a převratný čin, který se neobešel bez pronikavého vlivu i na jiné národy. Nejlépe jsme to zažívali my, Češi a Slováci, když jsme na troskách bývalé monarchie budovali svůj nový a samostatný stát. Revoluční elán sovětského pracujícího lidu, který zasáhl do všech odvětví veřejného života v SSSR, byl pro nás nejlepším vzorem, jak se co možná nejdříve zbavit dědictví dob minulých a budovat svůj národní a státní život na nových základech. Ale teprve vítězný únor 1948 nás zbavil posledních přehrad a překážek násilně udržovaných reakcí, která se hrozila převratných myšlenek, jak jsme je čerpali ze vzoru sovětského lidu.

A právě v tomto těsném a bezvýhradném přilnutí k revolučním vzorům Sovětského svazu je také podstata a význam dnů čs.-sovětského přátelství. Není to nějaká příležitostná oslava, nic z toho, co by nemělo své hlubší kořeny v našem poznání, že v těsné spolupráci se Sovětským svazem je naše budoucnost a že tuto budoucnost si musíme vybudovat a zasloužit.

Především se učíme poznávat život

sovětského lidu. Branou k tomuto poznání je dobrá znalost ruského jazyka.

Odtud je nám pak otevřena cesta k poznání velké sovětské literatury. Výstava sovětské knihy v Praze ukázala nám šíři sovětské kultury, kultury dělnické třídy, která nastupuje na celém světě k vítězství a roste ze života a pro život. Nejinak je tomu i v sovětském divadle, v jeho pokrokové revoluční dramaturgii. Z ruského divadla a jeho dramaturgie čerpáme dnes hry, které vidí život, jaký je, a to, co v něm roste a hníje. Milujeme sovětské drama, protože nás učí umění nejvyššímu, životnímu optimismu a ozařuje nám cesty do budoucna.

A tak tomu je i se sovětským filmem, se sovětskou hudbou, výtvarným uměním a rozhásem. Na každém tomto úseku uměleckého života Sovětského svazu učíme se poznávat tvůrčí metody socialistického realismu a pokoušíme se je přenést do své vlastní práce, k dobru a prospěchu všech, kteří jsou jí účastní.

Potěšitelné pak pro nás je, že tato naše snaha je v Sovětském svazu chápána a vlídně podporována. Vědecké a umělecké delegace, které byly přímo z Moskvy k nám vyslány k dnům čs.-sovětského přátelství, jsou toho nejlepším důkazem. Ve svých sovětských přátelích máme své nejlepší pomocníky a rádce, protože naše veliká víra v slavnou budoucnost Sovětského svazu přýští z přesvědčení, že ve spolku s tímto naším nejlepším a největším spojencem vytvoříme si také my svůj nový zítřek socialistického společenství, tak odlišný od toho starého a odumírajícího světa kapitalismu, s nímž jsme se v únoru 1948 definitivně rozešli.

**Každý volyňský Čech se stane propagátorem
československo-sovětského přátelství!**

В. КУЧЕРА

И. В. МИЧУРИН - УЧЕНЫЙ МИРОВОГО ЗНАЧЕНИЯ

Много уже писали и пишут различные авторы о Мичурине. Одни хорошо, другие хуже. Одни видят в нем просто великого русского или советского ученого, другие (в особенности авторы капиталистического мира) умышленно умаляют его значение, сравнивая его например с американским садоводом Бербанком. Такие авторы повидимому совершенно не посвящены в тайны биологической науки и садоводства в частности а эти тайны действительно тайнами для них и останутся.

Мы, граждане социалистических государств, государств народной демократии, члены нового социалистического общества, должны понимать и помнить, что Мичурин — светило русской советской биологической науки — является одновременно ученым мирового значения. Его значение для биологической науки можно приравнять значению Менделеева для химии. Его труды не являются достоянием только советской науки; они принадлежат всем народам мира, всему передовому человечеству земного шара.

Мичурин не только обогатил садоводство неисчислимым рядом новых сортов плодовых деревьев и ягодников. Он не только дал северным областям Советского Союза возможность иметь свои собственные, на месте выращенные, фрукты прекрасных вкусовых качеств.

Главной заслугой И. В. Мичурина — это новая теория в биологии, — основоположником которой он является.

Своей теорией, подтвержденной обширным и точным опытным материалом, Мичурин положил начало конца давно устаревшей, не оправдавшей себя теории Моргана. Своими опытными данными Мичурин полностью доказал неполноту старой буржуазной теории моргановско-вейсмановской, теории реакционно-идеалистической и метафизической. Одновременно его экспериментальные данные подтверждают передовую теорию дарвинизма, являясь тем самым новым, передовым и высшим этапом развития материалистической биологии, став фундаментом победы передовой материалистической биологии над устаревшей буржуазной метафизической биологической наукой на сессии Всесоюзной академии сельскохозяйственных наук им. Ленина в июле-августе 1948 года.

* * *

28. октября 1855 года в поместье „Вершина“ близ села Долгое-Мичуровка, Пронского уезда, Рязанской губернии в семье мелкопоместного дворянина В. И. Мичурина родился И. В. Мичурин. Начальное образование И. В. Мичурин получил дома, потом в Пронском уез-

дном училище. После этого поступает в Рязанскую губернскую гимназию, откуда вскоре был исключен за то, что в сильный мороз и будучи нездоров, не снял шапки, здороваясь на улице с директором гимназии. Потом был принят на железную дорогу и работал на станции Козлов (ныне Мичуринск) в качестве коммерческого конторщика. Здесь Мичурин работал 12 лет, став наконец одним из помощников начальника станции.

Уже с детского возраста Мичурин больше всего привлекала природа, в особенности растительный мир. В молодости своей он научился сам производить прививки всеми возможными методами, собирал семена всевозможных растений. Особый интерес для Мичурина представляли семена огородных культур и плодовых деревьев, которые он высаживал, выбирал лучшие из лучших, производил прививки на молодых растеньицах.

Чем дальше, тем больше увлекался Мичурин садоводством и ягодничеством. Даже в годы своей работы на железной дороге он, работая 16 часов в сутки, все же находил свободное время для того, чтобы полностью отдаться своим растениям. Всю жизнь лучшими помощниками в его работе являлись для него члены его семьи.

Но не только растениями и их изучением занимался молодой Мичурин. Он изобретал садоводческие инструменты или приспособлял и переделывал старые.

Нелегко было работать Мичурину в своей любимой отрасли. Будучи уже известным в окрестностях садоводом Мичурин не нашел в царском департаменте земледелия ни помощи, ни понимания. Даже наоборот: царское „министерство“ земледелия недоверчиво относилось к Мичурину. Дошло до того, что поп, посланный губернским начальством, пришел запретить Мичурину производить опыты, обвиняя его в том, что он из природы делает

„дом терпимости и развращающе действует на православных.“

У царских чиновников не нашел понимания Мичурин и только советская власть и Великая Октябрьская социалистическая революция дали возможность этому реконструктору природы обратить в действительность свои смелые умыслы.

Одним из самых смелых его умыслов является акклиматизация фруктовых деревьев и ягодников. Под словом акклиматизация надо понимать „приучение“ растения жить в новых условиях произрастания, например взять типичное южное растение, переместить его в северные районы страны и здесь целым рядом мероприятий заставить его приспособиться к новым почвенно-климатическим условиям. Много видов растений Мичурин таким образом заставил жить в новых, им непривычных условиях. Так он приучил к новым условиям произрастания це-



И. В. Мичурин

люй ряд южных сортов груш, яблук, слив, вишен, черешен, абрикосов, персиков и других растений.

Акклиматизация сортов южных фруктов и ягодников может производиться несколькими методами. Может быть произведена высевом семян (у сортов, семена которых являются носителями сортовых качеств) в условиях, непривычных для такого сорта с расчетом, чтобы уже молодое растение постепенно приспособлялось к новым условиям жизни.

Другой способ — постепенным периодическим перенесением растений через несколько лет из южных районов в районы более северные (для садовых деревьев) или выращивание каждого потомства в более жестких условиях, всё больше удаляя их к северу от их нормального места распространения (у ягодников).

(Продолжение следует)

Ve znamení věrnosti a lásky

V těchto dnech žije všechen pokrokový československý lid v radostném a slavnostním vzrušení. Dny čs.-sovětského přátelství se staly velkým dokumentem toho, jak postupujeme na cestě k socialismu. Na přátelství k Sovětskému svazu můžeme totiž velmi dobře zjišťovati i oddanost k budování lidové demokracie. Síla sovětského příkladu je jednou z nejmocnějších vzpruh k přestavbě staré buržoasní společnosti ve společnost lepší — společnost socialistickou.

Svaz čs. sovětského přátelství obdržel nedávno dopis, který je výmluvným svědectvím toho, jak si náš lid bere za vzor sovětského člověka. Terezie Kovaričková z Hrubé Vrbky píše: „Prosím, pošlete mi laskavě knihu Rušina pro rozhlasový kurs. Byly mi amputovány obě nohy po porodu, takže na lůžku a mám čas se učit ruštinu. Jestli máte tu knihu o slavném ruském letci, který se naučil létat s profézami, tak mi ji též pošlete.“ V těchto prostých slovech je skryta dojemná víra české ženy, že podle příkladu sovětského člověka — letce Meresjeva — nalezní i ona ve svém neštěstí sílu k dalšímu životu. Její víra je důkazem toho, že přátelství československo-sovětské nezůstává povrchní, ale proniká hluboko do vědomí každého z nás, dává mu sílu a víru v zítřek, že proniká do každodenního života celého národa. Ve chvíli, kdy je člověk stížen ranou osudu, neumí lhát. Proto je tak příkladně pravdivý

dopis Terezie Kovaričkové, která hledá oporu pro svůj život v příkladu sovětských lidí, jejichž život stojí opravdu za to, aby byl brán za vzor.

A jako v bolesti je hledána opora i v našem radostném budování. Náš úderníci Krejčí, Toncar, Vacková a jiní jdou příkladem svých velkých sovětských předchůdců Stachanova, Busygina, Smotanina, sestry Vinogradových a dalších. Naši sportovci si berou za příklad vynikající sportovce SSSR. Emil Zátopek, jehož vystupování věrnost k lidové demokracii a úžasná houževnatost v přípravě je důstojným prořtěskem toho, jak se chovají sovětsíí sportovní reprezentanti.

Akce Dnů čs.-sovětského přátelství dosud probíhá. Z toho, jak je naším lidem chápána, je však zřejmé, že tato akce vlasně nikdy neskončí. Přátelství k Sovětskému svazu, k jehož zesílení byl dán letosní podzimní akcí nový mohutný impuls, bude se rozvíjet nepřetržitě. Bude se rozvíjet stejně rychle, jak rychle poroste výstavba socialismu v naší zemi, bude silnit každou porážkou, kterou utrhá světový tábor imperialistů. Neboť přátelství se Sovětským svazem není jen otázkou vnitropolitickou. Toto přátelství je jedním z článků, které spojují stále pevněji obrovskou většinu lidsiva, toužícího po míru a spravedlivějším světě, proti úzké vrstvě imperialistických vyděračů.

17. listopad

Před deseti lety, 17. listopadu 1939, povstalo české studentstvo, aby otevřeně projevilo svůj vzor proti nacistům. V zápětí stručná zpráva v novinách říkala, že české vysoké školy byly uzavřeny na 3 roky, že devět pachatelů bylo zastřeleno a větší počet vzat do vazby. Naplnila se Ruzyň, v Brně se naplnily Kauničky, Kaunicovy koeje a české vysokoškolské studentstvo životy, krví a utrpením platilo za to, že velmi jasně dalo na jevo, že český národ se nesmíří s nacistickou nadvládou, že se nesmíří a nesmíří s nacistickou okupací, že dál věří ve svou svobodu. Hrubé násilnické moci nacistů se tehdy podařilo potlačit zjevný odboj mlade české inteligence. Tato hrubá zlotřilá moc nemohla a nedovedla však potlačit vzor, který tato persekuce českého studentstva posílila ve všech českých srdcích a myslích.

Nacisté v listopadu 1939 šli vědomě proti českým vysokým školám a proti studující mládeži, neboť tím chtěli postihnout český národ v jeho důležité větvi. Chtěli potlačit mladou inteligenci národa, chtěli znemožnit vědecký rozvoj vysokých škol; chtěli ponížít český národ na shluk nevolnických poslušných lidí, pracujících ve prospěch nacistické válečné mašinerie. Nepodařilo se jim to. Svým postupem proti studentům posílili český odboj. A nejen to; svým hru-

bým násilnictvím upozornili i celý svět na neuvěřitelnou přímo svoji surovost. Vraždy, spáchané na českých studentech, jejich týrání ve vězeních a koncentračních táborech, to to vše probudilo zájem v celém světě a promluvilo do svědomí všech lidí skutečně kulturních.

17. listopad se stal datem, které bylo zapsáno do mezinárodního kalendáře; žije jako den, který je věnován nejen památce těch, kteří v Praze tehdy zemřeli a trpěli, ale žije také jako Mezinárodní den studentstva, kdy pokrokové studentstvo na celém světě si uvědomuje, že jako celý pokrokový svět tak i studentstvo musí pokračovat v boji proti násilnosti a za pravdu, proti fašismu a za pokrok, proti nadvládě jedněch nad druhými a za mírovou spolupráci všech pokrokových sil ve světě. Fašismu, který vykvetl za okupace a za světové války tak strašlivým květem zla, se nejlépe pro budoucnost čelí tím, bude-li celý svět vybudován v duchu míru a spolupráce, v duchu socialismu. České studentstvo dnes není osamoceno. Je pevným článkem svého národa, má své pevné mezinárodní svazky s mládeží Sovětského svazu a lidové demokratických států a s pokrokovými silami v ostatních zemích, které si uvědomují, že nejlepší obranou proti násilí a fašismu je důsledná cesta k socialismu.

Volný prodej prasat a domácí porážky již od 1. listopadu 1949:

V Úředním listě RČS, I. částka 183 z 8. XI. t. r. vyšla pod č. 1083 důležitá vyhláška ministerstva výživy, kterou se mění a doplňuje vyhláška-min. výživy z 1. října t. r. č. 1024, Úř. list. o volném prodeji prasat a o domácích porážkách, a to především v tom smyslu, že ustanovení vyhlášky se použije — s výjimkou chovatelů s výměrou nad 2 ha zemědělské půdy, kteří jsou vyloučeni od 1. ledna 1950 z nároku na listky na maso, sádlo a umělé jedlé tuky — na volné prodeje prasat a domácích porážky již od 1. listopadu 1949.

Dále se doplňuje vyhláška v tom smyslu, že provedením volného prodeje prasete, po případě domácí porážky v době od 1. listopadu do 31. prosince t. r. se stanou chovatelé obhospodařující více než 2 ha zemědělské půdy i se svou domácností samozásobiteli masem, sádlím a umělými jedlými tuky do konce r. 1949.

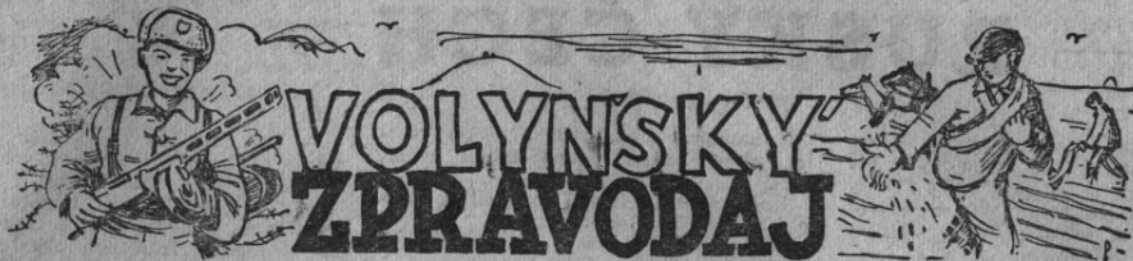
V původní vyhlášce (č. 1024), již se zrušila vyhláška ministerstva výživy z 26. října 1948 č. 2554 Úř. list. I. o úpravě domácích porážek vepřů, bylo stanoveno, že se tak stane dnem 1. ledna 1950 a pokud provede domácí porážku chovatel prasat do 2 ha, že mu bude od 1. ledna 1950 samozásobitelská dávka propočtena podle nových zásad. Vzhledem k tomu, že ve vyhlášce právě vydané (č. 1083) se vyhláška ministerstva výživy o úpravě domácích porážek vepřů zrušuje již dnem 1. listopadu, bylo současně stanoveno, že chovatelům prasat, kteří nepodléhají dodávkovým úkolům, propočte se samozásobitelská doba z domácích porážek, provedených před 1. listopadem, za dobu do 1. listopadu 1949 podle samozásobitelských dávek platných do této doby a za dobu od 1. listop. 1949 dle nových zásad. Stejným způsobem propočte se samozásobitelská doba z domácích porážek, provedených před 1. listopadem 1949 také těm chovatelům prasat, podléhajícím dodávkovým úkolům, kteří již splnili své dodávkové úkoly skotu, prasat a drůbeže, chlebového obilí, krmiv a bramborů za rok 1949; jinak zůstává beze změny v platnosti původní propočty provedené podle předpisů platných do 1. listopadu 1949.

Platnost této vyhlášky — pouze v českých zemích — počíná dnem 1. listopadu t. r.

Vyčijme příležitost i k vývozu peří

Po našem peří je veliká poptávka v zahraničí. Je odůvodněna jeho dobrou kvalitou, která má své základy v naší chovatelské tradici. Bohužel nejsme s to plně uspokojit zájem, který se v cizině o naše peří projevuje. Nejen proto, že by u nás peří nebylo, ale proto, že naši producenti si dosud neuvědomují, co pro nás stáť i pro ně samé znamená zahraniční obchod a doslovně nechávají peří ničit na půdách. Sběrače, kteří k nim docházejí, odmítají s poukazem, že úřední ceny jsou nízké. Výkupní ceny však se musí řídit cenami na světovém trhu. Proto naše ceny stanovené vyhláškou NÚC, které odpovídají více než trojnásobku cen předválečných, není již možno dále zvyšovati.

Producenti zapomínají, že za peří, které jim zničí nebo znehodnotí, nedostanou vůbec nic. Naproti tomu za peří, které můžeme v přítomné době výhodně umístit na světovém trhu, získáme cenné devisy a nakup surovin pro výrobu textilu, zejména ložního prádla a jiného důležitého zboží naléhavé spotřeby.



Zprávy svazu

Odklad splátek za přidělené zem. usedlosti. Je mnoho případů, že přídělce zemědělské usedlosti v CSR — vol. Čech — nemá pohledávky za majetek zanechaný na Volyni. Takové pohledávky však mají jeho rodiče neb sourozenci, žijící s ním ve společné domácnosti. Podle dohody SCzV s NPF mohou tyto nejbližší příbuzní dát dotyčnému přidělci k dispozici svůj odceněný list a on může potom na tomto podkladě rovněž žádat o odklad splátek prostřednictvím Svazu Čechů z Volyně.

K četným dotazům stran osvobození reemigrantů z Volyně od placení daní sdělujeme toto:

Ministerstvo financí osvobodilo reemigranty z Volyně (kteří přesídlili do CSR na základě Dohody mezi vládami SSSR a ČR o právu opce a přesídlení z 10. VII. 1947) výnosem č. 2.347/47-VII/2 ze dne 17. I. 1947 a č. 139.083/47-5 z 8. VII. 1947 od přímých daní za berní roky 1947 a 1948 a daně z obrátu za léta 1946 a 1947. Vzhledem k četným nedorozuměním mezi fin. referáty ONV a reemigranty z Volyně, vysvětlujeme, že berním rokem jest rok, ve kterém se ta která daň (berně) platí. Ku příkladu přímé daně za kalendářní léta 1946 a 1947 platí se v berních letech 1947 a 1948. Zkrátka: reemigranti z Volyně byli osvobozeni od placení daní za r. 1946 a 1947 z nichž některé se platí v berních letech 1947 a 1948. Příklad: zemědělskou daň za kal. rok 1948 reemigrant z Volyně, kterému byla tato daň předepsána, platit musí, neboť od této nebyl shora uvedeným výnosem min. financí osvobozen

Dodatečná reemigrace

Svaz Čechů z Volyně byl požádán, aby se vyjádřil o státní a národní spolehlivosti a aby zaujal stanovisko k případné reemigraci resp. k jejímu dodatečnému schválení níže uvedených osob:

1) Josef Chovr s rodinou, nar. 15. V. 1892 v Kovlu, t. č. bytem Polsko, obec Malý Strupín u Chelmu,

2) Marie Šperberová, 11. VI. 1910 ve Vlad. Volyňském posledně bytem ve Skobelce na Volyni, t. č. bytem Bohosudov, Litnerova ul. 305,

3) Pavel Pospíšil, nar. 13. VIII. 1890 v Zelově, posledně bytem v Senkevičově na Volyni, SSSR.

4) Anna Stachovičová s dětmi, nar. 29. IV. 1908 v Dubně na Volyni, posl. bytem v Polsku. Jmenovaná je rozená

Techniková a rodiče Alexandr Technik s rodinou bydlí v Rossbachu u Ase.

5) Josef Lamač s rodinou, nar. 1909 v Lipinách okr. Teremno, SSSR, t. č. v SSSR.

6) Josef Lamač, 1879 v Litinovi, okr. Jičín, posl. bytem v Hušti, okr. Kiverce, t. č. Velké Albrechtice č. 43, okr. Bílovec.

7) Alexandr Kremser, nar. 1893, a Everist Kremser, nar. 1927 v Hončárce, okr. Luck, t. č. v Německu. Rodina žije ve Vel. Albrechticích, okr. Bílovec.

8) Ana Petráková, 1892, posl. bytem v Kostopolu, okr. Rovno, t. č. Vikýřovice č. 102, okr. Šumperk. Vrátila se z Německa

9) Vladimír Dragoun s rodinou, 1909 v O. Ozeranech, okr. Luck, t. č. bytem Krnov, Chabařovická ul. č. 21.

10) Miroslav Flengr, 1892 v Boratině, okr. Luck, t. č. Nebočady u L. č. 73.

12) Otilie Štětkářová, 1890, dcera Helena, 1927, Viktorie, 1931, z Čerňachova, obl. Zitomir, odkud v r. 1943 odejely do Německa.

13) Antonín Ptáček, 1925 v Sárnech na Volyni t. č. v SSSR.

14) Evženie Meruňková, 1926 v Krušinci, okr. Čerňachov, t. č. v SSSR. Otec jmenované Jan Meruňka bydlí v obci Zdihy č. 1, okres Kaplice.

15) Františka Reichrtová, 1920 v Porozově, nyní bytem v Kostelci, o. Stříbro.

16) Konstantin Pečený, 1913 v Zdobunově, posledně bytem tamtéž, t. č. v Ostravě—Zábřehu, Gregorova ul. č. 4.

17) Václav Dubec, 1920 v Šestákově, okr. Rovno na Volyni, t. č. v SSSR.

Vzhledem k tomu, že reemigrační komisi SCzV nejsou tyto osoby známy, žádáme všechny reemigranty z Volyně, kteří je znají a kteří by nám mohli poskytnout jakékoliv informace o národnosti a státní spolehlivosti, resp. mají námítky proti doporučení jejich reemigrace, aby tak učinili do 1. XII. 1949. Vaše dopisy s doporučeními resp. námítkami zasílejte Svazu Čechů z Volyně v Zateci.

Hlaste se za členy Svazu Čechů z Volyně. Upozorňujeme znovu, že vyřizujeme v první řadě záležitosti řádných členů Svazu, jejichž zájmy především zastupujeme a hájíme. Hlaste se proto ve vlastním zájmu za členy Svazu Čechů z Volyně. Je to samozřejmou povinností každého volyňského Čecha.

Budujeme sociální fond

Při pohřbu Alžběty Andršové dne 3. 8. 1949 bylo vybráno u kraj. Kučerové ve Vel. Lesné 700 Kčs, kteroužto částku dárči určili na sociální fond SCzV. — Děkujeme milým dárčům jménem všech, jimž tato částka přispěje ke zlepšení jejich sociálních poměrů a pozůstalým vyslovujeme soustrast.

Různé zprávy

„Kontiskace, správa a převod nepřátelského majetku“ má název sbírka, obsahující zákony a ostatní právní předpisy, jež se dotýkají majetku, konfiskovaného dle dekretu č. 108/45 Sb. a upravující jeho správu, přiděl a rozdělení. V samostatném oddílu jsou obsaženy též právní normy, upravující znárodnění, zvláštní oddíl je věnován poměru konfiskovaných dekretů č. 12/45 a č. 108/45 Sb., dále právním předpisům o stavebnictví, jakož i státnímu občanství, pokud mají význam pro správu konfisk. majetku a otázka konfiskace. Sbírkou je nepostradatelnou pomůckou pro národní výbory, úřady orgány, národní podniky a všechny, kdož ve své praxi přicházejí do styku s konfiskáty. Je to již II. svazek této sbírky, kterou vydal Osídlovací úřad a Fond národní obnovy a expeduje jej za 150 Kčs Tiskové oddělení OÚ a FNO v Praze-Karlíně, Na Invalidovně.

Tělesně vadní a družstevní podnikání

Velká část tělesně vadných lidí trpí pocitem méněcennosti. Je to zejména tam, kde jim nebyl poskytnuta vhodná příležitost, aby mohli užitečně, s chutí pracovat. Práce vyrovnává rozdíly mezi lidmi dává životu účelnost, vědomí prospěšnosti a uspokojení. Člověk, který ví, že jeho práce je potřebí, nechtí svou méněcennost nebo zbytečnost, neboť dává světu a lidem své užitečné dílo, splácí jim dluh za svou výchovu a účastní se budovatelské práce k lepší budoucnosti lidí.

Proto správná péče o tělesně vadné hledí jim dát práci podle jejich možnosti a schopnosti. Osoby s menšími tělesnými vadami mají možnost uplatnit se v nejrůznějších oborech činnosti, avšak organizovaná péče o tělesně vadné umožňuje i tělesně těžce postiženým zapojit se do pracovního procesu. Dotazníkovou akcí o schopnostech a zdravotním stavu tělesně vadných byl získán přehled o tom, kde a jak by mohli pracovat. Slučuje se dosavadní roztržštěná péče o tělesně vadné a péče o nevidomé, neslyšící, hluchoněmé a ostatní postižené, aby této péči byly dány společné směrnice jak pro soustředěnou péči o tělesně vadné, tak také pro využití jejich schopnosti na poli pracovním.

Každý se snaží přijít se svou pracovní hřívnou k budování lepší budoucnosti. Tato pracovní účast tělesně vadných bude i příkladem a pobídkou pro lidi zdravé a silné, kteří dostali na cestu životem největší poklad: zdraví. Zda s tímto darem nepřijali i přirozenou povinnost užít svých sil k budovatelské práci pro lepší budoucnost našeho státu a pracujícího lidu.

Feodor Savický:

Povídka

RUSKÝ ČECH

(19. pokračování)

— Jak myslíš — pohodil na to Iljuša — dívaje se upřeně do rozjařených očí Josefových — je to ale také velké riziko.

— Riziko je šlechetná věc — odsekl Moravský — a odvaha města dobývá, jak říká naše pořekadlo.

Moravský byl pevně rozhodnut uvést svůj plán v čín. Nafídil vojákům, aby se nepozorovaně plížili na okraj hřbitova směrem k trati. Tam se za křovím skrýli a Moravský jim zběžně vylíčil plán útoku na obrněný vlak.

Vojáci souhlasili. Byli všichni mladí, zdraví a většinou dělníci s tvrdými dlaněmi a s odhodláním bojovat za svá práva. Věřili svému Josefovi a byli přesvědčeni, že plán se zdaří.

Připravili se k útoku. Vybrali si místo, aby vzdálenost mezi nimi a tratí byla co nekratší. Teď se připlížili na samý okraj, odkud měli vyrazit. Mezi řídkým křovím bylo možné pozorovat, jak kozáci připevňovali na „špaly“ novou kolejnici. To dodalo Moravskému odvahy, neboť bylo jasné, že za čtvrt hodiny bude trať opravena a obrněný vlak pojedě k nádraží.

V pravé ruce sevřel pistolí a do levé si připravil granát.

V té době ku prospěchu našich obránců velitel vlaku byl od lokomotivy dosti vzdálen.

Moravský zvedl ruku a okolím zahřmelo mohutné huráá!

Chlapci se zvedli a zahájili silnou palbu v běhu.

Iljuša, když doběhl blíž, zastavil se a hodil granát, jenž se roztrhl na odkrytém vagoně vedle lokomotivy.

Kozáci — jak Moravský předpokládal — se dali na útěk odřikajíce se i svých koní, kteří se ulekli výstřelů a rozutekli se.

Důstojník, uslyšev střelení, chtěl doběhnout k lokomotivě, když jej takřka u cíle zasáhl granát, vržený Iljušou.

Hned nato z vlaku završel oheň. Hlavně kulometů rozsávaly po okolí smrtící kusy olova, které však nebyly už nic platné, neboť všichni útočící byli v té době již mimo jejich dostřel. Všichni doběhli k náspu a stříleli po utíkajících kozácích.

Zatím Moravský a Iljuša skočili na lokomotivu. U protějšího okénka stál bledý strojvůdce a vedle mladý topič se zdviženýma rukama.

— Čeho se bojíš? — zeptal se Moravský. Starý strojvůdce ze sebe nemohl dostat slova a jen se díval na Moravského.

— Neboj se, otče — mírněji pravil Moravský — do zajetí mi nebereme a střílíme jenom Bílé. Takovi, jako jsi ty, pouštíme domů. Beztak už stará strachy umírá. — A naznačil starému strojvůdci, aby šel domů. Mladému topiči pak poručil, aby zůstal.

Palba neutíchala.

V rohu lokomotivy na stolku stál polní telefon. Moravský zvedl sluchátko a zazvonil. Na druhém konci se ozval chraptivý hlas:

— Kulometná věž slyší.

— Zastavit palbu! — hned nato vykřikl Moravský.

— Rozkaz! — zaznělo v odpověď a palba z obrněného vozu utichla.

Zatím už i rudogvardějci přestali střílet, neboť kozáci, pokud nebyli pobiti, utekli.

Rudogvardějci se teď seskupili u lokomotivy kolem Moravského.

— Jsou všichni živí? — zeptal se jich a s hrdoostí si je počítal pohledem.

— Všichni — odpovídali rudogvardějci, rozradostněni tím, že se jim věc podařila.

— Tys ještě nešel? — ptal se Moravský obraceje se na starého strojvůdce, který z údivu nad tím vším zapomněl zavřít ústa a stál zde jako přimražený.

Hned jej obklopili chlapci a domlouvali mu, aby se nebál, šel domů ke své stařeně a víc Bílým nesloužil.

Ještě chvíli stáli v kroužku, zakouřili si a když se již nikdo neukázal, vyhoupli se Moravský na stupátko a zvolal:—

— Tak, soudruzi, nasedat! Teď vás svezu až na nádraží.

— Počkej, počkej — napomenul jej Iljuša — musíme přece o tom uvědomit jejich velitele. Vždyť nejsou pod tvým velením.

— Správně — odvětil Moravský a poslal dva vojáky na hřbitov, aby přivedli svého velitele.

Zatím si Moravský vzal „na paškál“ mladého topiče. Vypytával se jej na okolnosti, za kterých musel sloužit Bílým. Mladý topič se nebál a vše vypověděl.

Spolu se starým strojvůdcem sloužili ve skladišti na nádraží v Novočerkessku. Když město obsadili Bílí, donutili je pod hrozbou smrti, aby jim sloužili.

Moravský poznal, že opravdu nechtěli sloužit nepříteli a proto oba pustil domů.

A právě přicházel velitel oddílu doprovázen pěti vojáky. Už zdaleka na ně kýval a usmíval se. Blahopřál chlapcům k úspěchu a jeho černé oči hrdě přehlédly statné chlapíky.

— Kolik je hodin? — zeptal se ho Moravský.

— Za několik minut dvanáct.

Moravský ještě chvíli nechal vojáky, aby se bavili a zatím s velitelem rozmlouval, jak mají naložit s nepříteli uvnitř obrněného vozu.

— Sedí tam a zavřeli se — vysvětloval Moravský — ale poslouchají mě.

A vzal sluchátko telefonu, vedoucího do kulometné věže a křikl:

— Kulometry s pravé strany — palte! A hned nato zaštěkaly hlavně kulometů a hustý prach se zvedal v místech oranice, kam kuličky dopadaly.

— Zastavit! — zavelel a palba utichla.

Velitel se usmál a zeptal se:

— A kde máš strojvůdce?

— Pustil jsem je domů. Byli to naši lidé násilím sem zavlečení.

— No a jak myslíš teď jet?

— Jsem vyučeným strojvůdcem.

Zatím co si oba upravěli, přiběhl k nim do lokomotivy jeden z vojáků a hlásil, že se na obzoru ukázali Němci.

Oba hned vyskočili a skutečně zpozorovali od západu táhnout řady nepřítel.

Velitel dal ihned rozkaz svým vojákům, aby se odsunuli zase na hřbitov.

— A ty, soudruhu — pravil obraceje se k Moravskému — chceš-li, pohrej si tady s nimi, strhni pozornost na sebe, pak vvhod vlak do vzduchu a uteč!

— A nemohli bychom si ho vzít za Don?

— Ne — odpověděl velitel — na nádraží je teď tolik vlaků, že se nikam nedostaneš.

Nato stiskl Moravskému ruku a za chvíli zmizel v křoví na hřbitově.

Ve vlaku teď zůstali Moravský a Iljuša.

— Tož pojedeme blíž k nám, k Rostovu — prohodil Moravský a rozjel se.

Nádraží bylo vzdáleno asi 7 km.

Ještě ani nedojeli k „semaforu“, když uviděli na nádraží takové množství vozů, že všechny tratě byly obsazeny. Kam teď?

Nezbývalo nic jiného, než nechat vlak a utéci. Bylo jim však líto veškeré námahy. A tu se rozhodli, že pojedou zpět — vítat Němce.

— Utéci ještě pořádně budeme moci — poznamenal Iljuša a už hodil Moravský zpáteční rychlost a rozjžděli se zpět.

Po cestě Moravský zvedl sluchátko a zeptal se:

— Jak máme hejdně nábojů?

Tu mu z kulometné věže odpovídal hrubý, surový hlas:

— Na vás ještě stačí. Stejně vás šibnice nemine. Nejlepší by pro vás bylo, kdybyste zavezli obrněný vlak zpět do Machičěvana. Nestane-li se tak, milost u nás nenajdete. Jste všichni hlupáci. Cožpak nevidíte že jste obklíčeni a že se nemáte kam skrýt?

Moravský však neztratil ani tentokrát rovnováhu a zcela klidně se zeptal:

— A smím vědět s kým mám tu čest?

— Tady je zástupce velitele obrněného vozu. Za jednotnou a nedělitelnou Rus!

— A kde máte velitele?

— Zabili jste jej — odpovídal drsný hlas z kulometné věže.

— Dávám vám dvacet minut na rozmyšlenou!

— Jsem poslušen. Za chvíli se dohovíme — odpověděl Moravský na ultimatum a položil sluchátko.

— Co tomu říkáš? — zeptal se Iljuši.

— Navrhoval bych, abychom utekli. Naši odcházejí, cestu pro nás je zatarašena a Němci jsou už blízko. Vlak pak rozehnat a pustit na ty vagony na nádraží.

— Já myslím jinak to udělat. Ti uvnitř za námi slídí a budeme-li utíkat, postrlíjejí nás. Nejlepší bude, když dojedem zpět ke hřbitovu a tam trať stoupá. Oddělíme vagony od lokomotivy a rozjedeme je do kopce. Když už dostanou dostatečnou rychlost, aby mohly samy trošku stoupat, vrátíme se a rychle pojedem s lokomotivou k nádraží. Až bude už vzdálenost mezi námi a vagony dostatečná, zastavíme a vyskočíme. Zatím už vagony se budou vracet s kopce dolů a s celou rychlostí pak narazí na svoji lokomotivu. Rozumíš?

V té chvíli se ozvaly dělostřelecké výstřely. Němci pálili na město a Bílí na nádraží. Hrozná píseň děl zněla okolím.

Naši chlapci zatím uváděli plán Moravského v čín. Iljuša v jízdě vylezl na lokomotivu a oddělil ji od ostatních vagonů. Moravský stále přidával páru. Když už přijeli ke starému místu, kde celý obrněný vlak dobyli, uviděli, jak po blízké cestě se herou zástupci kozáků. Jakmile uřezali vlak, namířili k němu.

Moravský a Iljuša pochopili, že je pravý čas dát se zpět. Zabrzdili a vagony uhaněly danou jim energií do kopce. Chlapci ihned zase přehodili rychlost a vraceli se na lokomotivu zpět k Rostovu. Velký svah na tratí posiloval rychlost lokomotivy.

(Pokračování příště.)

Antonín Špatenka

(13. pokračování)

Průkopnická vesnice

Pole — bývalé pastvisko — měli dosud všichni společně, ale rozdělili je rovněž na 17 dílů, aby ho po žních mohli užívat každý jednotlivě. Drbohlav se pole zřekl, že by mu při jeho řemeslu nezbyl na obdělávání čas.

Ještě k této práci přibraly si ženy práci jinou a sice po chvílích rýpaly a převracely drny na dalším kuse pastviska, vybíraly plevel a připravovaly je k dalšímu užívání.

Jednoho parného letního dne opět ženy pracovaly na tomto pozemku, děti si kolem nich hrály. Dědouchek Chariton přišel na okraj lesa kravky a ženy jej prosily, aby na děti dohlédl. Dědouchek, který nosil kožich i v létě, usedl na pařízek a teplem a slabostí usnul. Ženy si děti valně nevšímaly.

Tu najednou z čista jasna nějaký pomatený muž hopsal přes brambory, cosi nesrozumitelného si prozpěvoval a mířil rovnou k ženám. Pojednou se zastavil a začal v bramborišti tančit a křičet. Byl jen v košili, kterou měl rozhalenou, bez spodků a kalhot. Bradu měl zarostlou plnovousem a vlasy rozčuchané. Byl bos a v ruce držel velký klacek, kterým kolem sebe šermoval.

Byl na něho hrozný pohled a Nová, která jej první spatřila, vykřikla strachem a tím upozornila i ostatní, které byly zabráný do své práce. Všechny vyskočily a honem sháněly své děti. Po padly je do náruči a utíkaly s nimi k lesní pevnosti. Pomatenec, když viděl, že ženy před ním utíkají, pustil se za nimi. Tu teprve nastal křik, který zaslechli muži, pracující nedaleko v lese. Po padli tedy sekery a pily a dali se do běhu, aby pomohli svým ženám. Doběhli až k lesní pevnosti a tu teprve viděli, proč se strhl tento křik. Ženy s dětmi byly již na dvoře, kde se rychle zavřely, a pomatený, polonahý muž tančil divoce kolem ohrady.

Mužům se po delší chvíli podařilo pomateného muže spoutati a šli pak probudit dědoucha Charitona, aby se na něho podíval, zda jej nezná. Dědouchek ulekaně vyskočil a běžel se podívat. Když viděl muže spoutaného na zemi, s klidem jim sdělil, že je to jeden Ukrajinec ze sousední vesnice Turecké Hory a že není nikomu nebezpečný. Sám se také nabídl, že jej odveze domů. Ženy, když se vzpomatovaly, dokonce se zasmály, že se takto vylekaly. Od té doby se však již samy bály a musel tedy jeden muž býti s nimi.

Za několik dnů po této příhodě poděsily se zase dvokých kanců, jichž přeběhlo celé stádo přes jejich brambory. Ženy se opět daly do křiku, schovávaly svoje děti a hrozně se vylekaly, ačkoliv kanci přeběhli pouze přes pole a vzdálili se. Ten den již ženy venku nic netěšilo a byly rády, když již byl večer a vracely se do své pevnosti.

Za krátký čas byly obě příhody zapomenuty a opět se klidně pracovalo dále. Bylo stále více starostí, hlavně o jídlo, neboť nebylo již ani jediného bramboru a proto stravou byla jen česnečka a kyselá, bez trošky omastku. Dětem se dávalo svařené mléko, ovšem také ředěné

vodou, neboť ho nebylo tolik. Rodiče začínali mít starost o zdraví dětí, neboť děti byly opravdu slabé. I rodiče cítili na sobě slabost, neměli již tolik síly a mnohdy se slabostí opravdu potáčeli.

Běhali proto po vesnicích, ale žádné brambory nesehnali, neboť Ukrajinci sami neměli. Ženy byly zoufalé, samy cítily, že sotva udrží dlouho lopatu v ruce a což teprve, když za matkami přicházely děti, bědovaly, že mají hlad a chtěly od nich něco k jídlu. Tu ženy ze zoufalství padaly na kolena, vroucně se modlily, prosily Boha, aby jim nějak pomohl, nebo si je raději všechny k sobě povolal.

Někdy dokonce vyčítaly mužům, proč je sem zavedli a říkaly jim, že půjdou raději zpět do Čech, třeba pěšky a že budou chodit dům od domu po žebrotě, než tady umírat hladem. Toť se ví, že tyto výčitky mužům nijak jejich náladu, ani chuť k práci nepozvedly a proto se tajně mezi sebou radili, co počítí. Věděli, že cesta na Volyň vskutku byla z jejich popudu a proto k těmto výtkám mlčeli. Čermák se rozhodl, že dojde k obchodníkovi Karpově, zda by jim nějaké brambory opatřil. Vypravil se tedy hned a prosil Karpovou, aby brambory sehnala, že nemají opravdu co jíst, a to za každou cenu.

Karpová se nad nimi slitovala a opatřila jim trochu brambor a sama jim je do jejich táboru přinesla. Bylo to ovšem směšné, neboť bylo brambor jen sedm kg a byl by je snědl jeden člověk za den, neboť již téměř rok neměli nic opravdu sytého. Byl z toho zoufalí, svoje brambory kopati nemohli, byly ještě malé a pak v zimě by neměli opět žádné. Ženy motyčkami brambory přikopávaly, neboť půda byla popukaná. Brambory tak vykukovaly ven a na slunci zelenaly. Mnohá žena byla při tomto okopávání v pokušení, nakopati si brambory, aby je svým dětem uvařila, ale žádná to nečinila, neboť věděla, co by to pro ně v zimě znamenalo.

Čermák, když viděl tuto situaci, rozhodl se, že půjde pěšky do Dubna, zda snad tam nějaké brambory sežene. Vzal si proto na záda baňoh, do něho si dal dva pytle a šel. Jídlo si žádné sebou nevezl, sám i doma málo jedl, a proto se mu šlo dosti těžce.

Také myšlenky jej tížily, přemýšlel, co počítí, aby nebyli nuceni svoji pevnost opustit, když se již neví tolik nalopotí. Aby šli všichni někam ke šlechtě sloužit, to se jim nechťelo, neboť jejich přání bylo, aby každý z nich byl samostatný a mohl si hospodařiti na svém.

Čermák šel dlouho, nohy jej bolely. Šel bos, dřeváky, které si sám vyrobil, dal si do baňohu a tak notně utrmácen došel do městečka Dubna.

Nejdříve vyhledal krému pana Oliče. Pozdravil, posadil se do rohu na lavičce. Hostinský též pozdravil hosta a zeptal se ho, co si přeje.

— Prosil bych porci brambor — poroučel si Čermák.

— Ach, drahý krajane, brambory nemám, to je tady vzácnost, skorem jako zlato. Je jich zde málo a kdo je má, tak je prodává tuze draho — s politováním pravil Olič.

Čermák mu tedy poučeval a odcházel zklamaně oí stolu. Prošel celým městečkem, nevynechal ani jeden obchod, všude se zeptal, mají-li na prodej brambory. Leč všechno marně. Nenašel se nikdo, kdo by mu jich trošku prodal.

Jak tak bloudil městečkem, došel až na konec, kde u cesty stála pobouraná chalupa. Byl unaven a usedl tedy do příkopu pod chalupou a slabostí brzy usnul. Probudil se až pozdě v noci a nevěděl, co má počítí. Vzpomínal na svoje drahé a všechny ostatní v lesní pevnosti a přemýšlel, co počne dál. Už neusnul a jak tak přemýšlel, vzpomněl si na paní Náhrodskou. Což, aby k ní zašel, pověděl jí o jejich situaci a o tom, jak jsou děti na zdraví ohrožené.

Tím se trochu upokojil a nedočkavě očekával až se rozední, aby se mohl vydat na cestu. Když tedy nastal den, vyšel ze svého baňohu svoje dřeváky, obul si je a vydal se na cestu zpět do městečka. Byl hladov a trochu se potácel slabostí. Zamířil nejprve do Panenské ulice k dr. Pinkasovičovi, kde ho požádal, aby mu dal adresu paní Náhrodské. Advokát nepoznal Čermáka, ale ochotně přistoupil k psacímu stolu a na kousek papíru adresu napsal a podal ji Čermákovi.

Čermák poděkoval a s pozdravem vyšel na ulici. Šel k městu, hlavu svěšenou a přemýšlel, má-li k paní Náhrodské jít. Znovu se v něm ozvala česká hrdość: — Vždyť jsme přece zdraví muži a máme jít žebrot o brambory pro své děti? — promluval sám k sobě Čermák, voják z války v šestašedesátém.

Přes tyto svoje úvahy zeptal se kolemjdoucích na ulici, v níž bydlela paní Náhrodská a pak krok za krokem, jako by jej někdo strkal, šel ulicí, až našel číslo domu.

Zůstal však dlouho státi před domem a nevěděl, má-li vstoupiti, nebo jít raději žebrot dům od domu. Již se jednu chvíli dotkl kliky u vratce, ale spěšně odskočil, jako by se lekl svého pocínání.

Byl tak zabrán do svých myšlenek, že si ani nepovšiml, že jej s okna sleduje sama paní Náhrodská. Nejprve si neuvědomila, kdože tento muž v pomačkaných šatech a s kloboukem hluboko do očí naraženým je. Když však jej chvíli sledovala, vzpomněla si na Čechy v lese a hned jí byl Čermák povědomý. Otevřela proto okno a oslovila jej:

— Copak se stalo, Čechu? Požalujsta, pojďte jen dále!

Čermák po těch slovech sebou trhnul, podíval se do okna, odkud slyšel hlas. Smekl klobouk a uctivě pozdravil. Paní mu rukou pokynula, aby šel dále. Co tedy nyní Čermákovi zbývalo. Šel ke vrátkům, otevřel je a po upravené cestičce kráčel k domku, kde jej již paní očekávala.

Pobídla jej, aby vstoupil za ní do domku. Vedla jej až do svého pokoje, kde jej pobídla, aby se posadil, a počala se na všechny vypyatvat i hlavně, jsou-li děti zdrávy.

Na to Čermák čekal a odpovídal jí smutným hlasem:

— Milostivá paní, včera ráno, když jsem odcházel, byli ještě všichni živi a zdraví, velcí i malí, ale nevím, jak dlouho to ještě bude. Je s námi velmi zle, nemáme téměř co jísti. Bramboru nemáme v celé lesní pevnosti ani jedinou. Já již jsem se nemohl na to dívat, hlavně pak na děti, jak běhají za svými mámami a křičí, že mají hlad, že chtějí něco jíst.

(Pokračování příště.)



Vzpomínáme



Vzpomínáme.

S bolestí v srdcích vzpomínáme, že před rokem dne 12. 11. 1948 zemřel v zátecké nemocnici po těžké a dlouhé nemoci náš milý bratr z druhého odboje, bojovník od Sokolova, Kijeva, Bílé Cerekve a Dukly des. Michal Brjanik, nar. 3. 3. 1912 v Rjepinném na Podkarpatské Rusi.

Kéž je Ti země česká, vykoupená krví Tvých spolubojovníků, lehká! My na Tebe budeme vždy s láskou vzpomínat a nikdy nezapomeneme. Spí sladce snem statečných bohatýrů!

Vzpomínající spolubojovníci a příbuzní: Vasil Jurtin, Ivan Kis, Petr Bošota, bratrance.

*

Po pohřbu des. Michala Brjanika bylo vybráno mezi spolubojovníky 4.270 Kčs na postavení pomníku na hřbitově v Zatci. Děkujeme touto cestou všem štedrým dárcům.

Vzpomínka skoro dušičková

„Ten polní lístek z fronty“

Maminko, přišel přece od tatínka lístek z fronty. Co píše? — Tak naléhala malá dceruška, když viděla listonoše odevzdávajícího lístek složený do trojúhelníku, lístek z fronty. Psal tatínek. Ale dnes maminka lístek schovala a byla velmi smutná. To zarmoutilo i děvčátko a naléhalo proto stále víc a více. — Co píše

tatínek z fronty? Je raněn, — řekla matka a slzy jako hráchy jí vyskočily z očí. — Raněn? — ootalo se zděšeně děvčátko. — Jak raněn? — Těžce raněn, je v polní nemocnici. — Na listku to však nebyl rukopis otcův. A za několik dnů přiběhlo děvčátko domů s pláčem. Zas přišel lístek z fronty, na němž stálo: „Drahá paní! Váš manžel dnes po operaci zemřel. Poslal jsem Vám dnes jeho drobné věci, které měl u sebe, a Vaše fotografie. Konám smutnou povinnost. Byli jsme dobrými kamarády. Překonejte žal, poněvadž, když umíral, řekl: — Sejdeš-li se s mou rodinou, řekni jim, že umírám rád, třeba je to pro ně krutá rána, ale umírám pro ně, aby lépe žili ve svobodné vlasti. — Pole 5. ledna 1945. J. K.“ — Tatínek umřel! Tatínek umřel! — volalo nebohé děvčátko, vzlykajíc bolestivě v záplavě slzí. A téhož dne zemřela i matka nebohého děčka. Žal nad ztrátou milovaného manžela i pohled na velkou bolest děčka ji zabil. Bylo to dne 18. ledna 1945. Byl to škaradý den, mlhavo. Snad to dělaly slzy v mých očích, když jsem se dozvěděl o této tragedii. A toho dne právě jako naschvál jsem si vzpomněl na píseň: „Ten polní lístek růžový, ten žádnému lež nepoví,“ a mně bylo tak divně, zdálo se mi, jako bych stál bezradně nad mrtvolou matky děčka, které tak bolestivě plakalo. Je to příběh jedné z mnoha volyňských rodin a jednoho z mnoha vol. hrdinů, kteří padli za vlast, za vytouženou domovinu, bylo jich tisíce, těch reků, kteří zemřeli pro náš lepší zítěk, a naši povinnosti je nezapomenout na ně. Nesmíme na ně zapomenout, nesmíme zradit ty ideály, za něž oni zemřeli. Václav Dubec, Suchdol n. O.

*



S velikou bolestí vzpomínáme osudného dne 11. listopadu 1943, kdy byli německými tyraní usmrceni v Sergejovce na Volyni náš drahý Josef Kendík, nar. 4. 3. 1912 se svým synem Jiřím, nar. 1941 a osmiměsíční dcerou Dobruškou.

Odpočívejte v pokoji. My na vás nikdy nezapomeneme a útechou nám budou slova Ježíšova: „Pak-li kdo zemřel a ve mne věřil, živ bude na věky.“

Vzpomínají truchlící rodiče, bratr s rodinou a sestry s rodinami.



V poslední době hlásí se nám řada nových odběratelů z řad našich krajanů, kteří se znovu přesvědčili, že Věrná stráž jako orgán SČzV nekompromisně hájí a sleduje naše společné zájmy a včas informuje o všech našich specifických problémech. Mezi našimi „novými“ odběrateli jsou často i ti, kteří zvláště po únoru 1948 odřekli Věrnou stráž, často bez udání jakýchkoliv důvodů, nepovažující ani za vhodné vyrovnat nedoplatky. Dnes, když se přesvědčili, že uškodili jedině sobě, napravují chyby.

Stejných chyb se však dopouštějí i ti, kdož sice formálně Věrnou stráž neodřekli, ale přes několikrát upozornění a výhrady nepláť předplatné. Redakce i administrace upozorňuje důrazně, že, od Nového roku vyřadí automaticky ze seznamu odběratelů všechny, kdo dluhují za letošní nebo loňský i předloňský rok a cestou právní bude trvat na svých pohledávkách.

Věříme však, že to budou jen ojedinelé případy a všichni ostatní splní své povinnosti stejně, jako je plní náš zájmový časopis.



Malý oznamovatel

Krajanům - zemědělcům, kteří se hodlají usídliti ve vnitrozemí a hledají vhodné hospodářské usedlosti a i jiné stavební objekty (vilky, domky), doporučuje se, aby se s důvěrou obraceli na našeho člena Ing. T. Holubovyče, Praha II, Na Moráni 7, zeměměřiče, který jakožto dobře obeznámený s hospodářskými poměry ve vnitrozemí, může poskytnout dobré informace, resp. nabídnout hledané objekty. T. č. ví o hosp. usedlostech na Mělnicku, Pardubicku a v okrese Zbiroh.

Prodám zemědělskou usedlost o výměře 13 ha. Všechn živý i mrtvý inventář. Usedlost je úplně vybavena stroji. Zájemci hlaste se na adresu: Teodor Strnad, Neměnice 7, p. Semněvice, okr. Horš. Týn. Cena podle protokolu NPF.

Věrná stráž vychází jednou týdně. Vydává Svaz Čechů z Volyně nákladem vlastním. Odpovědný správce listu redaktor Jaroslav Chudoba. Red. a admin.: Zatec, nám. dr. E. Beneše 155, tel. 550. Tiskne „Svoboda“, filiálka v Zatci, telefon č. 374. Používání novinových známek povoleno ředitelstvím pošt a telegrafů v Praze, č. j. IA-Gre-2372-OB Dohlédací poštovní úřad Zatec. Předplatné na rok 1949 je 150 Kčs. Konto pošt. spořitelny č. 728.301 — Okresní spořitelna a záložna Zatec. a Svaz Čechů z Volyně č. 1026*